

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7019200959
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7019200959.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Jany Martinčekovej, v právnej veci žalobkyne: Z.. F. Q., narodená XX. B. XXXX, bytom v E., K. č. X, právne zast.: JUDr. Tatianou Vorobelovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Bajzova č. 2, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 26. septembra 2019, č.: PPZ-KA1-11-002/2019-ŠK, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. apríla 2021, č. k. 7S/115/2019-69, t a k t o

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného z a m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov kasačného konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

I.

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 21. apríla 2021, č. k. 7S/115/2019-69 postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 26. septembra 2019, č.: PPZ-KA1-11-002/2019-ŠK a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v rozhodnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) a tiež s poukazom na § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach z 19. júna 2019, č.: KRPZ-KE-VO2-247-058/2013-PS, ktorým žalobkyni podľa § 20 ods. 1 písm. b/, § 22 zákona č. 328/2002 Z. z., § 175 ods. 2 písm. c/, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) a § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“) priznal náhradu za bolesť vo výške 681,34 eur.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného preskúmal primárne s poukazom na § 175 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o dôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. Krajský súd po preskúmaní veci mal preukázané, že žalobkyňa si príslušný nárok uplatnila žiadosťou za služobný úraz, ktorý utrpela dňa 25. júna 2012 v čase približne o 8:35 hod. v mieste a počas výkonu štátnej služby pri činnosti, ktorá bola obvyklá pri plnení služobných úloh - pri administratívnej činnosti na pridelenom priestupkovom spise, keď pri schádzaní po schodoch z prvého poschodia smerom na prízemie zostúpila na medziposchodie takým spôsobom, že si vykĺbila koleno ľavej nohy do vnútornej strany, pričom došlo k poraneniu vnútorného menisku, a ktorý bol uznaný za služobný úraz so stanovením zodpovednosti služobného úradu v rozsahu 1/3 a v takomto rozsahu jej bola priznaná náhrada za bolesť vo výške 681,34 eur.

4. Nestotožnil sa so záverom žalovaného, podľa ktorého v prípade žalobkyne pri pracovnom úraze nešlo o obvyklý spôsob správania a zároveň konala ľahkomyselne a to tak, že si musela byť pri posudzovanej činnosti (chôdza po schodoch) vedomá, že si môže zaviniť úraz, hoci neporušila právne predpisy, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby a požiarnej ochrany. Podľa právneho názoru žalovaného, žalobkyňa si počínala v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa, konala ľahkomyselne a nedostatočne zhodnotila pravdepodobnú mieru rizika vyplývajúcu z danej situácie, zanedbala nevyhnutnú mieru obozretnosti a musela si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu aj predošlé skúsenosti vedomá, že si môže privodiť ujmu na zdraví. V tomto smere krajský súd uvádzal, že znalecké posudky, ktoré boli vyhodnocované žalovaným správnym orgánom reflektovali len otázky odborné - zdravotné ohľadom vzniku úrazu, jeho rozsahu a zdravotného stavu žalobkyne pred a po úraze. Otázka aplikácie § 175 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. ostávala však na správny orgán. Dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal ani jeden z možných liberačných dôvodov a teda, nepreukázal v konaní, že žalobkyni vznikla škoda preto, že si počínala v rozpore s obvyklým spôsobom správania a konala ľahkomyselne. Z vykonaného dokazovania takýto právny záver nemožno vyriešiť. Z vykonaného dokazovania vyplývalo, že k pracovnému úrazu došlo, no správanie žalobkyne pri pracovnom úraze bolo vzhľadom na jej pracovné zaradenie (plnenú služobnú úlohu) úplne štandardné, pri ktorom sa pohybovala obvyklým spôsobom. Takýto spôsob pohybu po schodoch súd nepovažoval za neobvyklý - táto okolnosť nebola nijako preukázaná. Išlo len o tvrdenie žalovaného. Ľahkomyselnosť žalobkyne taktiež nebola nijako v konaní preukázaná, nakoľko vzhľadom na všetky okolnosti prípadu bolo preukázané, že si žalobkyňa plnila obvyklú dennú služobnú úlohu, ktorú vykonávala rutinne každý deň.

5. Vzhľadom na uvedené, krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru o dôvodnosti podanej správnej žaloby, preto preskúmané rozhodnutie podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

6. Žalobkyni, ktorá vo veci dosiahla úspech, priznal v súlade s § 167 SSP právo na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

II.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

9. Konkrétne uvádzala, že služobný úrad sa pri rozhodovaní riadil ustanovením § 175 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z., z ktorého vyplýva, že služobný úrad sa zbaví zodpovednosti čiastočne iba vtedy, ak policajtovi preukáže, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa alebo konal ľahkomyselne, pričom si musel byť vedomý vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti, že si môže privodiť poškodenie zdravia, a to napriek tomu, že neporušil právne predpisy, rozkazy a pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone služby. Podľa ustanovenia § 175 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ak sa služobný úrad zbaví zodpovednosti čiastočne, určí sa časť škody, ktorú znáša policajt podľa miery svojho zavinenia a v takom prípade uhradí služobný úrad aspoň jednu tretinu škody. Výška náhrady za bolesť bola pre obdobie od 01. januára 2012 do 31. decembra 2012 určená sumou 15,72 eur za jeden bod. Vychádzajúc zo sumy 15,72 eur a z bodového ohodnotenia bolesti 130 bodmi (podľa lekárskeho posudku MUDr. Istvána Mitra), výška odškodnenia za bolesť predstavovala sumu 2.043,60 eur, ktorá sa podľa § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. zaokrúhlila na najbližšie celé euro smerom nahor, t. j. na sumu 2.044,00 eur. Avšak vzhľadom na rozsah zodpovednosti služobného úradu za služobný úraz, ktorý bol určený v rozsahu 1/3, náhrada za bolesť bola určená sumou 681,333 eur, ktorá sa podľa § 109 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. zaokrúhlila na eurocenty nahor, t. j. na sumu 681,34 eur.

10. Žalovaný dôvody čiastočnej zodpovednosti opieral o neobvyklý spôsob správania sa žalobkyne, čo napokon vyplývalo zo záverov znaleckých posudkov. Na základe znaleckého skúmania znalca MUDr. Borisa Lisánskeho bola obuv žalobkyne ako jedna z možných príčin služobného úrazu vylúčená. Zo záverov znaleckého posudku MUDr. Borisa Lisánskeho vyplynula však iná podstatná skutočnosť dôležitá pre rozhodnutie, a to, že žalobkyňa dňa 25. júna 2012 v čase okolo 08:35 hod. počas výkonu služby utrpela zranenie - podvrtnutie ľavého kolena s trhlinou zadného rohu vnútorného menisku, pričom znalec konštatoval, že posudzované zranenie bolo následkom nekoordinovaného násilného pohybu v kolene a typickým a úplne bežným mechanizmom bolo podvrtnutie kolena pri „chybnom“ našliapnutí, pošmyknutí, páde a podobne, s intenzitou presahujúcou medzu pevnosti väzivového aparátu kolenného kĺbu. Táto skutočnosť vyplynula aj zo záverov znaleckého posudku znalca MUDr. Ľuboša Tomčovčíka, PhD., ktorý vo svojom znaleckom posudku uviedol, že na základe štúdia predloženej dokumentácie bol toho názoru, že pri služobnom úraze dňa 25. júna 2012 pri schádzaní zo schodov si žalobkyňa podvrtila ľavé koleno. Utrpela teda podvrtnutie ľavého kolenného kĺbu, pričom už samotný význam slova „podvrtnutie kolena“ v sebe zahrňuje mechanizmus vzniku poranenia kolena, pri ktorom dochádza k násilnému a nadmernému podvrtnutiu alebo vytočeniu alebo skrúteniu kolenného kĺbu, pri ktorom dôjde k poraneniu štruktúr takzvaného „mäkkého kolena“ rôzneho stupňa. Žalobkyňa teda nesprávnym našliapnutím na plochu medziposchodia zaťažila kolenný kĺb nekoordinovaným a násilným pohybom takej intenzity, ktorá presiahla medzu pevnosti väzivového aparátu kolenného kĺbu. Počínala si v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa, konala ľahkomyselne a nedostatočne zhodnotila pravdepodobnú mieru rizika (nesprávne našliapnutie pri zostúpení na plochu medziposchodia, kde sa zostupujúca osoba zároveň otáča do protismeru, aby pokračovala v schádzaní po schodoch) vyplývajúcu z danej situácie, zanedbala nevyhnutnú mieru obozretnosti a musela si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu aj predošlé skúsenosti vedomá, že si môže privodiť ujmu na zdraví. Zdôraznil, že vychádzal zo záverov znalcov, z ktorých vyplýva, že pri bežnej chôdzi žalobkyňa (služobne zaradená do priameho výkonu služby) schádzala po bezchybnom schodisku a bez rušivých vonkajších vplyvov na túto chôdzu, pričom zostúpila na medziposchodie (kde sa osoba zároveň otáča do protismeru) takým neobvyklým spôsobom, že sama násilným a nadmerným spôsobom zaťažila kolenný kĺb, v dôsledku čoho došlo k jeho podvrtnutiu a zraneniu. O neobvyklom násilnom a nadmernom pôsobení na kolenný kĺb svedčalo aj to, že zranenie si vyžiadalo jej dlhodobú dočasnú pracovnú neschopnosť. Pri obvyklom spôsobe chôdze totiž nemôže dôjsť k násilnému, nekoordinovanému a nadmernému pôsobeniu na kolenný kĺb. Pri prešetrovaní predmetného služobného úrazu, ako aj pri rozhodovaní boli do úvahy vzaté všetky výsledky, ktoré z vyšetrenia poškodenia zdravia vyplynuli. Šetrenie bolo vedené tak, aby bol zistený zdroj, príčina, príčinné súvislosti a všetky ďalšie okolnosti vzniku úrazu. Tak, aby bolo zistené: čo všetko, prečo a ako prispelo k vzniku úrazu, priame i nepriame technické, organizačné a personálne dôvody a okolnosti. Pri hodnotení zistené skutočnosti boli posúdené vo vzájomnej súvislosti i jednotlivo, pretože len na základe riadneho vyšetrenia príčiny a všetkých ďalších okolností vzniku úrazu je možné určiť, či ide o úraz služobný, mimoslužobný alebo o iné poškodenie na zdraví.

11. Ďalej žalovaný uvádzal, že žalobkyňa ako policajka služobne zaradená v priamom výkone štátnej služby by mala byť aj telesne spôsobilá na výkon služby. Je teda povinná pravidelne vykonávať telesnú prípravu zahŕňajúcu všestrannú telesnú prípravu, ako aj špeciálnu telesnú prípravu zameranú na realizáciu služobných zákrokov a služobných úkonov. Následne jedenkrát ročne sa podrobuje aj previerkam fyzickej zdatnosti, ako jednej z podmienok pre ďalší výkon štátnej služby. To znamená, že policajt zaradený v priamom výkone služby by mal byť v 100 %-nom fyzickom stave a prinajmenšom v dobrej, respektíve lepšej fyzickej kondícii, ako ktorýkoľvek iný zamestnanec v štátnej správe, verejnej správe, prípadne v súkromnom sektore. Preto je zarážajúca skutočnosť, že žalobkyňa pri obyčajnej chôdzi po schodoch vo vhodnej obuvi po zostúpení na neporušenú plochu medziposchodia si spôsobila také zranenie, ktoré si vyžiadalo aj jej dlhobnejšiu dočasnú neschopnosť na výkon štátnej služby. Navyše žalobkyňa neutrpela úraz v čase, ktorý by nasledoval po ťažkom výkone služby, ani nebola nútená urýchleným spôsobom sa presunúť napríklad na vykonanie služobného zákroku, na miesto trestného činu, miesto dopravnej nehody, miesto vyhlásených bezpečnostných opatrení a podobne, pretože krátko po nástupe do služby schádzala po schodoch z prvého poschodia na prízemie za účelom telefonovania. Bola riadne usstrojená v služobnej rovnošate vzor 98 a na nohách mala obuté mokašiny bez opätokov, ktoré boli znalcom vyhodnotené ako vhodné na daný bežný typ chôdze a chôdza bola aj podľa znalca z fyzického hľadiska vyhodnotená ako nenáročná činnosť. Zostupovala po schodoch (prechádzala popri zábradlí, z čoho vyplýva, že sa zábradlia nepridržiavala, pričom zábradlie je jedným z bezpečnostných prvkov pre bezpečnú chôdzu po schodoch) v riadnom a bezchybnom usstrojení, pri chôdzi nemala žiadne prekážky, ktoré by jej túto chôdzu sťažovali alebo ju v niečom vyrušovali a ako sama uviedla plne sa sústredila na chôdzu, v ruke nič nedržala, nerozmýšľala nad ničím iba nad chôdzou,

netelefonovala, nič neprenášala na sebe, ani pri sebe, na schody dostupovala celým chodidlom, po jednom a pomalým krokom, nikomu sa nevyhýbala, išla priamo dole, schody boli voľné, neboli zapratané, ani mokré, boli riadne osvetlené denným svetlom.

12. Uzavrel, že žalobkyňa si počínala v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa, konala ľahkomyselne a nedostatočne zhodnotila pravdepodobnú mieru rizika vyplývajúcu z danej situácie, zanedbala nevyhnutnú mieru obozretnosti a musela si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu aj predošlé skúsenosti vedomá, že si môže privodiť ujmu na zdraví. Pri schádzaní po schodoch (nepridržiavajúc sa zábradlia, ktoré má slúžiť k väčšej bezpečnosti pri chôdzi) z prvého poschodia smerom na prízemie zostúpila na medziposchodie takým neobvyklým spôsobom, že v dôsledku nesprávneho našliapnutia (ktoré vyplýva zo záverov znalcov) utrpela úraz. Neobvyklý spôsob správania pri vzniku úrazu spočíval v tom, že žalobkyňa nesprávnym našliapnutím na plochu medziposchodia (kde sa kráčajúca osoba zároveň otáča do protismeru, aby pokračovala v schádzaní po schodoch) zaťažila kolenný kĺb nekoordinovaným a násilným pohybom takej intenzity, ktorá presiahla medzu pevnosti väzivového aparátu kolenného kĺbu. K takémuto mechanizmu vzniku zranenia (podvrtnutiu) došlo v dôsledku nesprávneho násilného a nadmerného pôsobenia na kolenný kĺb. Nebol pritom preukázaný žiadny iný vonkajší vplyv a zo strany služobného úradu boli dodržané predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby. Toto chybné našliapnutie bolo jedinou príčinou úrazu žalobkyne. Za klasickú - bežnú chôdzu po schodoch však nemôže služobný úrad niesť vždy zodpovednosť v celom rozsahu, napríklad ak konanie policajta vybočuje z obvyklého spôsobu správania, obvyklého spôsobu vykonávania konkrétnej vopred naučenej služobnej činnosti alebo úkonu, ktorý policajt vykonáva počas služby. Ak zo strany služobného úradu boli dodržané predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia, pričom sa vyšetrením príčin a okolností vzniku úrazu zistilo, že pri kráčaní, a to aj v teréne, sa policajt správal neobvyklým spôsobom, služobný úrad sa čiastočne zbaví zodpovednosti za poškodenie zdravia policajta.

13. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

14. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadrila podaním z 13. júla 2021.

15. Uviedla, že vyjadrenie znalca MUDr. Tomčoviča potvrdzuje, že žalobkyňou opísaný priebeh úrazu sa mohol stať, nikdy nemala úraz, ani iné menšie poškodenie zdravia chybnou chôdzou po schodoch v súkromnom živote a ani v službe. Zo znaleckého dokazovania bolo preukázané, že išlo o bežnú nenáročnú činnosť, t. j. bežnú chôdzu, pri ktorej utrpela zranenie, ktoré bolo následkom nekoordinovaného násilného pohybu v kolene a typickým a úplne bežným mechanizmom je podvrtnutie kolena pri chybnom našliapnutí počas schádzania zo schodov. Znalecký posudok menovaného znalca však nedáva podklad pre takýto záver, pretože jeho výklad „podvrtnutie kolena“ je všeobecný, znalec podával teoretický výklad samotného významu tohto slova. Vo vzťahu k tvrdenému ľahkomyselnému konaniu uviedla, že sa vyžaduje tzv. kvalifikovaná ľahkomyselnosť a navyše činnosť, ktorá je v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa zamestnancov. V závere uviedla, že nakoľko žalovaný ako dôvod kasačnej sťažnosti vymedzil dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení veci, ale podstata spočíva v skutkových otázkach, navrhla, kasačnú sťažnosť žalovaného ako neprípustnú odmietnuť.

IV.

16. Vyjadrenie žalobkyne ku kasačnej sťažnosti bolo doručené žalovanému na vedomie dňa 15. júla 2021.

V.

17. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP,

pričom jej dôvodmi nebol viazaný (§ 453 ods. 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

18. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

20. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zrušil rozhodnutie žalovaného z 26. septembra 2019, č.: PPZ-KA1-11-002/2019-ŠK a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaný podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku a tiež s poukazom na § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach z 19. júna 2019, č: KRPZ-KE-VO2-247-058/2013-PS, ktorým žalobkyni podľa § 20 ods. 1 písm. b/, § 22 zákona č. 328/2002 Z. z., § 175 ods. 2 písm. c/, ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. a § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z. z. priznal náhradu za bolesť vo výške 681,34 eur.

22. Podľa § 174 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z. z., ak pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním došlo k poškodeniu zdravia policajta alebo k jeho smrti úrazom (ďalej len "služobný úraz"), zodpovedá za škodu tým vzniknutú služobný úrad.

23. Podľa § 175 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z., služobný úrad sa čiastočne zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že policajtovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania tak, že je zjavné, že hoci neporušil právne predpisy, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby a požiarnej ochrany, konal ľahkomyselné a musel si pri tom byť vedomý vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti, že si môže zaviniť úraz alebo chorobu z povolania.

24. Podľa § 175 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., ak sa služobný úrad zbaví zodpovednosti čiastočne, určí sa časť škody, ktorú znáša policajt, podľa miery jeho zavinenia; v prípade uvedenom v odseku 2 písm. c/ uhradí však služobný úrad aspoň jednu tretinu škody.

25. Podľa § 175 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za ľahkomyselné konanie nemožno považovať bežnú neopatrnosť a konanie vyplývajúce z rizika výkonu štátnej služby.

26. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho ako aj pripojeného administratívneho spisu mal preukázané, že

- žalobkyňa dňa 25. júna 2012 o 08:35 hod. utrpela služobný úraz počas výkonu služby pri činnosti, ktorá je obvyklá pri plnení služobných úloh - pri administratívnej činnosti na pridelenom priestupkovom spise, keď pri schádzaní po schodoch z prvého poschodia smerom na prízemie zostúpila na medziposchodie takým spôsobom, že si vykĺbila koleno ľavej nohy

- žiadosťou spísanou na predtlačenom tlačive z 19. augusta 2013 požiadala o dávku úrazového zabezpečenia za služobný úraz - náhradu za bolesť

- prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 20. októbra 2013, č: KRPZ-KE-VO2-247-003/2013-PS priznal žalobkyni náhradu za bolesť vo výške 681,34 eur

[rozsah zodpovednosti určil správny orgán vo výške jednej tretiny z dôvodu, že hoci žalobkyňa neporušila právne predpisy, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby, zle zostúpila z dôvodu, že hoci mala obuté mokašiny bez opätka, obuv nebola dostatočne pevná následkom čoho došlo k zlému dostúpeniu a následnému pádu]

- na odvolanie žalobkyne druhostupňový správny orgán rozhodnutím z 11. februára 2014, č. p.: KM-OLVS-162/2013/OPK odvolanie zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie z 20. októbra 2013 potvrdil stotožniac sa pritom plne so závermi, ku ktorým dospel prvostupňový správny orgán

- Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. mája 2015, sp. zn. 1S/44/2014 žalobou napadnuté rozhodnutie z 11. februára 2014 v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím z 20. októbra 2013 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie

[Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že ak žalovaný bol názoru, že aj pri výkone administratívnej činnosti má mať policajt obuté istý druh obuvi, mal by svojim zamestnancom takúto obuv zabezpečiť, respektíve ich poučiť o vhodnom druhu obuvi použitej na účel chôdze po schodoch. K názoru, že žalobkyňa nemala obutú správnu obuv však žalovaný dospel bez akéhokoľvek

odborného posúdenia na základe svojej vlastnej úvahy. Práve obuv, ktorú mala žalobkyňa obutú v dobe vzniku služobného úrazu, teda mokašiny bez opätka, sú jedným z druhov obuvi vhodným na pohodlnú a bezpečnú chôdzu za predpokladu, že majú správnu veľkosť. Žalovaný preto nepreukázal, že žalobkyni vznikla škoda preto, že si počínala v rozpore s obvyklým spôsobom správania, konala ľahkomyselne a musela si byť vedomá vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti, že si môže zaviniť úraz]

- Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 26. októbra 2016, sp. zn. 10Sžso/61/2015 rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil

[plne sa stotožnil so závermi plynúcimi z napadnutého rozsudku, napadnuté rozhodnutie považoval za vydané bez riadnej a dostatočne zisteného skutkového stavu veci, žalovaný svoj záver o spoluzodpovednosti žalobkyne odvodil len z vlastnej úvahy o nevhodnej obuvi žalobkyne a jej oslabenej pozornosti, čo však nemalo oporu vo vykonanom dokazovaní]

- následne prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 28. februára 2017, č. p.: KRPZ-KE-VO2-247-015/2013-PS v spojení s rozhodnutím odvolacieho správneho orgánu zo 07. júna 2017, číslo KM-OLVS-30/2017/OPK ustanovil znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie ortopédia MUDr. Lisánskeho

[menovaný znalec v znaleckom posudku evidovaným pod číslom 58/2017 (vrátane jeho doplnenia) dospel k záveru, že zranenie, ktoré utrpela žalobkyňa je následkom nekoordinovaného násilného pohybu v kolene - typickým mechanizmom „podvrtnutie“ kolena pri chybnom našliapnutí, pošmyknutí, páde s intenzitou presahujúcou medzu pevnosti väzivového aparátu kolenného kĺbu; otázku obuvi žalobkyne vyhodnotil ako marginálnu, podružnú, obuv nevybočovala čo do opory a stability chodidla z obvyklého bežného rámca, žalobkyňa vykonávala úplne bežnú a z fyzického hľadiska absolútne nenáročnú činnosť; obuv žalobkyne nekvalifikoval ako nevhodnú, nemala na stabilitu žalobkyne a celkovo na úrazový dej žiaden vplyv. Tiež uviedol, že rozsah a charakter posudzovaného zranenia u žalobkyne je v súlade s výpoveďou žalobkyne a zranenie mohla utpieť tak ako ho opísala]

- prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 23. januára 2018, č.: KRPZ-KE-VO2-247-033/2013-PS opätovne žalobkyni priznal náhradu za bolesť vo výške 681,34 eur

[rozsah zodpovednosti určil správny orgán vo výške jednej tretiny z dôvodu, že žalobkyňa v priamej súvislosti s výkonom štátnej služby pri schádzaní po schodoch z prvého poschodia na prízemie zostúpila na medziposchodie takým neobvyklým spôsobom, že v dôsledku chybného našliapnutia utrpela zranenie „podvrtnutie ľavého kolena s trhlinou zadného rohu vnútorného menisku“; počínala si teda v rozpore s obvyklým spôsobom správania tak, že hoci neporušila právne predpisy, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby, konala ľahkomyselne a musela si pri tom byť vedomá, vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti, že si môže zaviniť úraz; musela si byť vedomá, že pri chôdzi po schodoch v dôsledku nepozornosti alebo nesprávnej chôdze si môže zaviniť úraz]

- na odvolanie žalobkyne druhostupňový správny orgán rozhodnutím z 13. septembra 2018, číslo PPZ-KA1-205-004/2018-PK zrušil prvostupňové správne rozhodnutie z 23. januára 2018 a vec vrátil prvostupňovému správnenému orgánu na ďalšie konanie

[dospel k záveru, že na podporu konštatácie o oslabenej pozornosti žalobkyne, počínaní si v rozpore s obvyklým spôsobom správania a ľahkomyselnom konaní prvostupňový správny orgán nevykonával žiadne ďalšie dokazovanie; správnu úvahu vyjadrenú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (určenie rozsahu zodpovednosti za služobný úraz a oslabená pozornosť) vyhodnotil ako nepostačujúcu; zároveň uložil prvostupňovému správnenému orgánu povinnosť zadovážiť nový lekársky posudok o bolestnom, v ktorom posudzujúci lekár zohľadní zistenia a závery znalca MUDr. Lisánskeho]

- prvostupňový správny orgán na to rozhodnutím z 19. októbra 2018, č.: KRPZ-KE-VO2-247-040/2013-PS ustanovil za účelom vypracovania znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia MUDr. Tomčovička, PhD.

- prvostupňový správny orgán následne rozhodnutím z 19. júna 2019, č.: KRPZ-KE-VO2-247-058/2013-PS žalobkyni priznal náhradu za bolesť vo výške 681,34 eur

[svoj záver odôvodnil primárne s odkazom na závery plynúce zo znaleckých posudkov, a teda, že zranenie žalobkyne bolo následkom nekoordinovaného násilného pohybu v kolene a typickým a úplne bežným mechanizmom je podvrtnutie kolena pri chybnom našliapnutí, pošmyknutí, páde a podobne, s intenzitou presahujúcou medzu pevnosti väzivového aparátu kolenného kĺbu; rozsah a charakter zranenia bol v súlade s výpoveďou žalobkyne, ktorá zranenie mohla utpieť podvrtnutím kolena pri chybnom našliapnutí počas schádzania zo schodov tak, ako to podrobne opísala vo svojej výpovedi; žalobkyňa si teda počínala v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa, konala ľahkomyselne a nedostatočne zhodnotila pravdepodobnú mieru rizika plynúcu z danej situácie, zanedbala nevyhnutnú mieru obozretnosti a musela si byť pritom aj vzhľadom na svoju kvalifikáciu aj predošlé skúsenosti

vedomá, že si môže privodiť ujmu na zdraví. Neobvyklý spôsob správania pri vzniku úrazu videl v tom, že žalobkyňa nesprávnym našliapnutím na plochu medziposchodia zaťažila kolenný kĺb nekoordinovaným pohybom takej intenzity, ktorá presiahla medzu pevnosti väzivového aparátu kolenného kĺbu; k takémuto mechanizmu vzniku zranenia (podvrtnutiu) došlo v dôsledku nesprávneho spôsobu zostúpenia na medziposchodie (kde sa zostupujúca osoba zároveň otáča do protismeru, aby pokračovala v schádzaní po schodoch) a došlo k násilnému a nadmernému pôsobeniu na kolenný kĺb s následným poranením štruktúr tzv. mäkkého kolena“ rôzneho stupňa]

- žalovaný na odvolanie žalobkyne rozhodnutím z 26. septembra 2019, č.: PPZ-KA1-11-002/2019-ŠK postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie z 19. júna 2019.

27. Najvyšší správny súd po vyhodnotení námietok uvedených v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od argumentov a relevantných právnych záverov uvádzaných krajským súdom vo veci samej, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

28. V predmetnej veci nebola spornou tá skutočnosť, že žalobkyňa bola spôsobená služobný úraz; rovnako nebola spornou na účely priznania bolestného výška bodového ohodnotenia (ktoré bolo ustálené na hranici 130 bodov). Spornou však zostala otázka ustálenia zodpovednosti služobného úradu, konkrétne či služobný úrad nesie celú zodpovednosť za služobný úraz, alebo boli splnené podmienky pre čiastočné zbavenie sa zodpovednosti v súlade s § 175 ods. 2 písm. c/ v spojení s § 175 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.

29. Najvyšší správny súd na úvod poukazuje na to, že zákon č. 328/2002 Z. z. vo svojej Tretej časti upravuje úrazové zabezpečenie s tým, že policajtom alebo profesionálnemu vojakovi, ktorý utrpel služobný úraz alebo u ktorého bola zistená choroba z povolania, sa poskytuje v rozsahu, v akom služobný úrad alebo služobný orgán za škodu zodpovedá (okrem iného) náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 20 ods. 1 písm. b/ zákona č. 328/2002 Z. z.). Služobným úrazom sa na účely tohto zákona rozumie poškodenie zdravia alebo smrť policajta alebo profesionálneho vojaka spôsobené nezávisle od jeho vôle krátkodobým, náhlým a násilným pôsobením vonkajších vplyvov pri výkone služobných činností vyplývajúcich zo služobného zaradenia policajta alebo profesionálneho vojaka, pri činnosti vykonávanej na príkaz, pokyn alebo rozkaz nadriadeného alebo pri činnosti, ktorá je obvyklá pri plnení služobných úloh vrátane činnosti v čase prestávok v službe (§ 29 ods. 1 písm. a/ menovaného zákona). Nakoľko však zákon č. 328/2002 Z. z. bližšie neupravuje otázky týkajúce sa policajtom uplatneného nároku o dávku úrazového zabezpečenia za služobný úraz, tu konkrétne náhradu za bolesť, je nevyhnutné v súlade s § 22 zákona č. 328/2002 Z. z. aplikovať relevantné ustanovenia (všeobecného) zákona č. 437/2004 Z. z. upravujúceho podmienky priznania a poskytovania náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, vydávanie lekárskeho posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia a jeho náležitosti, zásady na hodnotenie bolesti a zásady na hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Náhrada za bolesť (spolu s náhradou za sťaženie spoločenského uplatnenia) sú jednorazové peňažné dávky a v danom prípade poskytované z osobitného systému úrazového zabezpečenia a vyplácané príslušným útvarom sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (§ 81 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 93 a nasl. zákona č. 328/2002 Z. z.).

30. Zákon č. 73/1998 Z. z. upravuje (okrem iného) štátnu službu príslušníkov Policajného zboru s tým, že v Ôsmej časti nazvanej „Náhrada škody“ bližšie precizuje všeobecnú a osobitnú zodpovednosť policajta za škodu a rovnako tak všeobecnú zodpovednosť služobného úradu (§ 173) a (osobitnú) zodpovednosť služobného úradu pri služobných úrazoch a chorobách z povolania (§ 174 - § 176).

31. Skutková podstata zodpovednosti služobného úradu za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania zakotvená v § 174 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. je budovaná na princípe zodpovednosti za výsledok (objektívnej zodpovednosti), teda služobný úrad zodpovedá policajtom za škodu bez ohľadu na to, či ju zaviniel alebo nezaviniel. Preto aj vyhodnocovanie dôkazov ohľadom skutočností, že služobný úrad zabezpečil, že schody boli voľné, neboli zapratané, ani mokré, boli riadne osvetlené denným svetlom nemalo pre danú vec relevantný dosah. Podľa § 174 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. ak pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním došlo k poškodeniu zdravia policajta alebo k jeho smrti úrazom, zodpovedá za škodu tým vzniknutú služobný úrad. Zodpovednosť služobného úradu za služobný úraz sa teda predpokladá, pokiaľ služobný úrad nepreukáže naplnenie zákonom predpísaných dôvodov, na základe ktorých sa zodpovednosti zbaví, či už v celom rozsahu, alebo čiastočne. Ustanovenie § 175 zákona č. 73/1998 Z. z. taxatívne vymenúva liberačné dôvody, preukázaním ktorých sa môže služobný úrad úplne alebo čiastočne zbaviť svojej zodpovednosti za škodu na zdraví policajta založenej na

objektívnom princípe. Taxatívne dané liberačné dôvody nemožno rozširovať. Menované ustanovenie rozlišuje / pozná ako dôvod pre úplnú liberáciu služobného úradu výlučne dva prípady spočívajúce v tom, že škoda bola spôsobená tým, že policajt svojím zavinením porušil právne predpisy, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby a požiarnej ochrany, hoci bol s nimi riadne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie boli sústavne vyžadované a kontrolované, alebo škodu si spôsobil policajt požitím alkoholu alebo inej návykovej látky a služobný úrad nemohol škodu zabrániť a že tieto skutočnosti boli jedinou príčinou škody (§ 175 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.). Na druhej strane sa služobný úrad čiastočne zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že

- policajt porušil svojím zavinením ustanovenia právnych predpisov, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby a požiarnej ochrany, hoci bol s nimi riadne oboznámený a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody (§ 175 ods. 2 písm. a/),
- jednou z príčin bolo požitie alkoholu alebo inej návykovej látky postihnutým policajtom (§ 175 ods. 2 písm. b/),

- policajtovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby a požiarnej ochrany, konal ľahkomyselne a musel si pri tom byť vedomý vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti, že si môže zaviniť úraz alebo chorobu z povolania (§ 175 ods. 2 písm. c/).

32. V predmetnej veci správne orgány aj s poukazom na relevantné závery plynúce zo znaleckých posudkov vyhotovených v priebehu správneho konania (znalecký posudok MUDr. Borisa Lisánskeho v znení jeho doplnenia a znalecký posudok MUDr. Borisa Tomčovčíka, PhD.) dospeli k záveru, že aj s ohľadom na úrazový dej tak ako ho opísala samotná žalobkyňa v úradnom zázname, žalobkyňa utrpela služobný úraz počas výkonu služby pri činnosti, ktorá je obvyklá pri plnení úloh - pri administratívnej činnosti na pridelenom priestupkovom spise, keď pri schádzaní po schodoch z prvého poschodia smerom na prízemie zostúpila na medziposchodie takým spôsobom, že si vyklbila koleno ľavej nohy. Za takto preukázaného stavu správne orgány uzavreli, že zranenie žalobkyne bolo následkom nekoordinovaného násilného pohybu v kolene a typickým a úplne bežným mechanizmom je podvrtnutie kolena pri chybnom našliapnutí, pošmyknutí, páde a podobne, s intenzitou presahujúcou medzu pevnosti väzivového aparátu kolenného kĺbu; žalobkyňa si teda počínala v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa, konala ľahkomyselne a nedostatočne zhodnotila pravdepodobnú mieru rizika plynúcu z danej situácie, zanedbala nevyhnutnú mieru obozretnosti a musela si byť pritom aj vzhľadom na svoju kvalifikáciu aj predošlé skúsenosti vedomá, že si môže privodiť ujmu na zdraví. Neobvyklý spôsob správania pri vzniku úrazu videli v tom, že žalobkyňa nesprávnym našliapnutím na plochu medziposchodia zaťažila kolenný kĺb nekoordinovaným pohybom takej intenzity, ktorá presiahla medzu pevnosti väzivového aparátu kolenného kĺbu. Následne takto ustálený skutkový stav subsumovali pod ustanovenie § 175 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. a v súlade s § 175 ods. 3 menovaného zákona uhradil služobný úrad žalobkyňi časť škody v rozsahu jednej tretiny.

33. V tejto súvislosti najvyšší správny súd uvádza, že služobný úrad sa čiastočne zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že policajtovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby a požiarnej ochrany, konal ľahkomyselne a musel si pri tom byť vedomý vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti, že si môže zaviniť úraz alebo chorobu z povolania (§ 175 ods. 2 písm. c/). Za ľahkomyselné konanie nemožno považovať bežnú neopatrnosť a konanie vyplývajúce z rizika výkonu štátnej služby. Ľahkomyselné konanie policajta je samostatným dôvodom iba pre čiastočné zbavenie sa zodpovednosti. Ide o prípady, keď spôsob konania policajta pri určitom služobnom úkone (v danom prípade konkrétne počas výkonu služby pri činnosti, ktorá je obvyklá pri plnení služobných úloh) neupravuje žiaden právny predpis, rozkaz, alebo pokyn prijatý za účelom zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby a požiarnej ochrany, pričom služobný úrad sa môže zbaviť čiastočne zodpovednosti, ak preukáže, že konanie policajta možno charakterizovať ako nebezpečné riskovanie alebo hazardérstvo, keď si policajt vzhľadom na konkrétnu časovú aj miestnu situáciu na pracovisku počína spôsobom, pri ktorom vedome podstupuje riziko hroziaceho nebezpečenstva ujmy na zdraví. Na rozdiel od bežnej neopatrnosti a konania plynúceho z rizika výkonu štátnej služby, o ktorých zákon výslovne stanovuje, že ich za ľahkomyselné konanie nemožno považovať, sa pre naplnenie skutkovej podstaty vyžaduje tzv. „vyšší stupeň“ ľahkomyselnosti - tzv. kvalifikovaná ľahkomyselnosť, t. j. že policajt vedel alebo vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti musel vedieť, že si svojím konaním môže privodiť úraz. Inak povedané, zo strany policajta bolo možné teda objektívne očakávať, že si vie vyhodnotiť, kedy si môže spôsobiť ujmu na zdraví, a že sa takému rizikovému konaniu vyhne. Ďalšou podmienkou, ktorá musí byť splnená súčasne, aj keby

konanie policajta bolo možné kvalifikovať ako riskantné alebo hazardné, je, aby si policajt počínal takým spôsobom, že vedome podstupuje riziko hroziaceho poškodenia zdravia, a toto konanie je v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa, pričom nejde o činnosť, ktorú služobný úrad trpí alebo toleruje. Pokiaľ by si takto počínali aj ostatní policajti, nemohla by byť naplnená skutková podstata zakotvená v § 175 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. Je nepochybné, že policajt je síce všeobecne povinný zachovávať pri plnení služobných úloh alebo v priamej súvislosti s ním vždy taký stupeň pozornosti, ktorý možno od neho vzhľadom na konkrétnu časovú a miestnu situáciu rozumne požadovať a ktorý, objektívne vzaté, je spôsobilý zabrániť či aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd na zdraví. Od policajta však nemožno požadovať, aby predvídal každý v budúcnosti možný vznik škody, a tým vznik škody úplne vylúčil. Liberačný dôvod spočívajúci v tzv. kvalifikovanej ľahkomyseľnosti policajta navyše predpokladá stav, keď vedome, úmyselne koná spôsobom, ktorý možno označiť za životu a zdraviu nebezpečný a riskantný. V predmetnej veci by taký stav mohol nastať v prípade, ak by žalobkyňa dolu schodmi bežala, prípadne by z určitého stupňa poschodia na medziposchodie zoskočila. Takéto konanie žalobkyne však preukázané nebolo, pričom v tomto smere dôkazné bremeno prislúcha výlučne príslušnému služobnému úradu. Navyše aj samotný znalec MUDr. Lisánsky v znaleckom posudku evidovanom pod číslom 58/2017 uviedol, že rozsah a charakter posudzovaného zranenia u žalobkyne bol v súlade s jej výpoveďou a zranenie mohla utrpieť tak ako ho opísala.

34. S ohľadom na takto preukázané skutočnosti, najvyšší správny súd dospel k záveru, že v konaní neboli vykonané dôkazy, ktoré by nasvedčovali tomu, že zostupovanie žalobkyne po schodoch počas výkonu služby pri činnosti, ktorá je obvyklá pri plnení služobných úloh (administratívna činnosť) malo znaky hazardérstva, ľahkomyseľného konania, že táto konala v rozpore s obvyklým spôsobom správania, a teda že by existovali dôvody na čo i len čiastočné zbavenie sa zodpovednosti služobného úradu tak, ako to predpokladá § 175 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. V tomto smere možno dodatočne aj s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2018, sp. zn. 9Sžsk/2/2016 uviesť, že chôdza je každodennou rutinnou činnosťou človeka, je mu vrodená a prirodzená, preto mu nie je možné ani vytknúť, že chodí nevenoval dostatočnú pozornosť. Za ľahkomyseľné konanie - liberačný dôvod podľa § 175 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. nemožno považovať bežnú neopatrnosť ani konanie vyplývajúce z rizika výkonu štátnej služby, teda v tomto prípade sa služobný úrad nemôže ani čiastočne zbaviť zodpovednosti za služobný úraz policajta. Pojem bežná neopatrnosť je potrebné chápať tak, že policajt postupuje bežným spôsobom, obvyklým pri výkone konkrétnej práce, jeho pozornosť je sústredená na prácu, ale pritom sa nevedomky dopustí chyby, ktorá sa môže stať každému.

35. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší správny súd nepovažoval kasačnú sťažnosť žalovaného za dôvodnú, a preto ju podľa § 461 SSP zamietol.

36. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd v súlade s § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, nakoľko žalobkyňa bola v kasačnom konaní plne úspešná.

37. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.